

„O señor, razumiva“ — je obeh odgovor — „vam je kdo pri neki doni (ženski) napoti, o že razumiva — tako-le. (Pri tem pokažeta dvoje na obeh stranéh ostrih nož.) Ne bova zgrešila, zanesite se.“

„Motita se, prijatelja! Tega ne zahtevam, ker nisem prepričan še, ali tisti človek res zalezuje mojo dono. Marveč ravno to spaziti naj bo vajina naloga.“

Na to jima naznani Dolar bišo, kjer je Spitlerjevo stanovanje, jima tega natanko popiše in naroči, da ga neprenehoma eden izmed nju straži, a tako, da oni ne bo o tem nič zapazil; potem pa da mu sporočita, kam in kedar kam gre. Zato dobi vsak po 3 srebernjake na dan, morda še več, kakoršno bo sporočilo. Junaka zadovoljno prikimata in prejmeta vsak po 5 srebernjakov naprej.

Dobro sta stražila, Dolar je zvedel za vsak korak, katerega je Spitler storil. Ali to je bilo drago, Dolar je preračunal, da s svojim denarjem na ta način ne bo dolgo shajal, ker ga je polovica že potrošena. Zato ga je jako razveselilo sporočilo enega najetih „junakov“, ki je na večer prišel povedat, da je straženi „señor“ ta dan bil pri treh bankirjih (bili so tisti, katere je imel Dolar zapisane), potem pa jel pospravljati po svojih sobah, kakor da bi mislil odpotovati. Dolar dá junaku 10 srebernjakov in naročivši mu, da naj jutri še ostreje pazi, se podá k luki in zvé tam, da ima brž drugo jutro odriniti parobrod preko Kube v Evropo na Španjsko. Hitro se dá peljati na ladijo in praša, če je še kak prostor prazen za popotnike.

„Prostora dovolj! V Evropo se je oglasil dozdej en sam popotnik z imenom „Schmid“, odgovori kapitan.

„Vpišite tedaj še mene“, pravi Dolar, kateremu srce veseja poskakuje.

Kapitan ga vpiše in mu veli drugo jutro zarano priti, ker z zoro odrine ladija. Dolar je res na vse zgodaj že z vso svojo pičlo popotno robo na ladiji in kmalu za njim se — kaka radost! — Spitler pripelje na parobrod. Piščalka zapiska in parobrod začne sopihati ter pomikati se v obširno morje.

Kako ravnati, da tiček ne uide s kleti, o tem Dolar še ni imel pravega načrta; za prvo se mu zdi potrebno, da Spitlerju ne pride prepogosto pred oči, kajti dasi ravno je bil zelo spremenjen in ga Spitler v biši Riparjevi prav za prav ni nikoli prav dobro videl, se mu je vendar varnejše zdelo, ogibati se ga kolikor mogoče; za drugo pa sklene kolikor mogoče marljivo opazovati Spitlerja, zato prosi kapitana, naj bi mu dal spalnico če mogoče blizu Schmida, ker oba potujeta v Evropo, tedaj najdalje izmed vseh drugih, in se bosta drug drugu zega privadila. Kapitan vstreže tej želji in odkaže „Gutmanu“ (na to ime je imel namreč Dolar popotni list) čedno sobico tik Spitlerjeve; stena je bila tenka, tedaj je bilo mogoče kaj slišati, kar se je na oni strani godilo ali govorilo. Pozneje je pa Dolar v to steno v kotu še linico zvrtil in va-njo vteknil zamašek, katerega je izdrl, kedar je hotel Spitlerja z očesom opazovati. Na ta način se mu je posrečilo zvedeti, da ima hudodelnik ves denar v ameriških velikih bankovcih zavit v dolgim, plošnatem, širokemu pasu podobnem mehurji z usnja in z gutaperko tako zalitem, da voda ni mogla nikakor do tega, kar je bilo v njem; ta mehur ali pas je imel noč in dan krog života na nagi koži opasan.

To vedeti je bilo za Dolarja najvažnejše, kajti na ta način se ni mogel zgubiti denar, dokler se bi Spitler sam ne zgubil. Prvi trenutek šine Dolarju misel v glavo, kapitanu vse razodeti ter na podlagi sodnijskih pooblastil in pisem zahtevati od njega, naj prime hudodelnika, mu odvzame denar, njega pa zapre in varuje ter ga v Evropi oddá gospôski. Toda to misel brž zopet

ovrže, ko se spomni hudih in britkih skušinj, katere je v Ameriki z gospôskami doživel. Varnejše se mu toraj zdi, gospôsko še le v Evropi, ko bo Spitler stopil na suho, klicati na pomoč, do tje pa ga le opazovati in skrbeti za to, da oni ne bo zapazil preteče mu nevarnosti. Oboje ni bilo ravno težko, kajti na ladiji je bilo razen nju še več popotnikov, tedaj se ga je lahko ogibal tem bolj, ker Spitler sam ni iskal nobenega znanstva, ampak je bil le rajši sam in je malo govoril.

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

Z Dunaja 13. junija. (*Ministersk „Atlant“ in pa Avstrijski „Rubikon“*.) Čitatelji naši na prvi pogled mojega napisa ne bodo razumeli, kaj hočem z „Atlantom“ in „Rubikonom“; al brž jim bode stvar jasna, če jim imenujem ministra Stremayra in pa zasedo Bosne po naši armadi. Presvitli cesar je, kakor je bralcem „Novic“ že znano, odpoved sedanjega ministerstva tako rešil, da je takoj sprejel odpoved bolehnega ministra notranjih oprav barona Lasserja, vsem drugim pa veleval, naj ostanejo toliko časa, da bo druge imenoval na njena mesta, ministerstva predsednik knez Auersperg pa naj začasno nadomestuje barona Lasserja. Pokorni temu ukazu Njegovega veličanstva ostanejo tedaj začasno, al, trudni dela in omamljeni po silnih napadih celó lastnih svojih prijateljev v zbornici poslancev, gredo večidel na dopust (urlaub) okrepčat si dušo in teló. Knez Auersperg gré, dr. Glaser gré in tudi finančni minister de Pretis gré, — vse pa bode namestoval pl. Stremayr, ter bode po takem ob enem minister bogočastja in nauka, minister notranjih oprav in pravosodja, pa tudi še finančni minister. Nalogo, ki jo po takem na-se vzame dr. Stremayr, je kolosalna in mož mora biti res „Atlant“, ki si upa tako velikansk posel vzeti na svoje rame. Tako je izpričana beseda ministerskega „Atlanta“. — Avstrijski „Rubikon“ pa smemo po pravici imenovati Hrvaško-dalmatinsko mejo, kamor maršira zdaj naša armada, da zasede Bosno pod vodstvom slavnega poveljnika Filipovića, čegar pradedje bili so Bošnjaki. Naj bi črnorumeni zastavi Avstrijski bila sreča mila in dualistična preteklost se za zmirom izbrisala iz zgodovine Avstrijske!

V Gorici 14. julija. — Za tiste kraje v okraji Gradiščanskem, koder je bila toča, podaril je presvetli cesar 4000 gold.; oskrbnitvo tukajšnje zastavljavnice in hranilnice pa je odmenilo ubozim v dekanijah Černiče, Karmin, Gradišče, Št. Peter in Višk (tudi po toči več ali manj poškodovanim) 1400 gold. — Revščine se ne manjka pri nas; pa kaj za to?! Berite danes na priliko po naših uličnih oglih: Povsod „ballo e sagra“ „sagra con ballo“ in kaj vem, kaj!?! Ljudje morajo vendar denarja imeti, pa tudi trdnega zdravja so, ker v toploti 23° R. plešejo — ne plešejo, ampak divjajo. Zdravstvene komisije včasih za vsako malenkost vsake sorte previdnostnih naredeb zakažejo. Prva je ta, da šolski otroci na pr. ne smejo hoditi v cerkev, druga potem ta, da se šole celó zaprejo; za nasledke plesnega razsajanja pa županstva in zdravstvene komisije nič ne vedó. Pa tudi jezikoslovske komisije „italijanske“ v Gorici ni, da bi popravljala čudne jezične spake v plesnih naznanilih. Kaj neki hoče pomeniti „sagra con ballo“? Jez sem že kot deček to vedel, da „sagra“ prihaja od latinsk. „sacra“ (= orum), kar pomenja cerkveno slavnost. In, ker so o priliki cerkvenih godóv in slavnosti napravljali popoldne plese, dali so tudi tem ime „sa-

gra" (= sacra). V tem zmislu je bila „sagra“ = ples. Čemu tedaj zdaj „sagra con ballo“? Pa kaj? saj to je staro-Goriško in spričuje čisto italijanstvo(?) našega mesta. Pred 20—30 leti je bil navaden napis na naših pokopališčnih križih in spominkih ta le: „Qui giace le ossa....“ Meni je že kot dečku uho pravilo, dato ne more biti pravo. V poznejih letih sem slišal, da je nekdo naredil samega sebe cenzorja takih napisov, da je odvrnil to sramoto od „italijanske Gorizia-e.“ In prav je storil mož, samo prosil bi ga jaz, naj bi še plesne razglase popravljal, in to tim več, odkar je zgignila z uličnih oglov skoz nekaj let navadna besedica „ples.“ Recite zdaj, da nisem tolerant, ker skrbim za Vaše plesne in napise in za Vašo čast! — Star pregovor Goričanski pravi, da o sv. Mohorji se godijo vsako leto nesreče. Letos se je ta pregovor uresničil. Dne 11. t. m. ponoči je nek B. zabodel nekega vojaka. Drug vojak pa, nek Kluo, Ljubljčan, se je tiste dni ustrelil. — Jutre odidejo naši vojaki (Weber št. 22) v Ljubljano in potlej dalje proti Bosni. Zjutraj ob 6. uri pojde prvi oddelek, ob 11. pa drugi, katerega bode spremljala tudi meščanska banda. Pri tem polku je veliko Tržačanov in mnogo Goričanov. Pohlevnih slov. Dalmatincev bomo jako pogrešali. Sicer pa se ponášamo, da je važna in častna Bosenska naloga izročena slovanskim polkom. — Koncu še nekaj — ne visokopolitičnega ali modroslovskega, — pa prav praktičnega: krompirja ne morejo naši kmetje oddati. Na Dunaj ga je šlo letos malo in še ta skoraj zastoj. Na našem trgu je po 1½—3 kr. kilo. — Sestavek „matūra“ v Slovencu sem bral; o svojem času bom pojasnoval opazko mene zadevajočo.

Iz Štajerskega. (Marsikaj.) Postopanja Mariborskega župana pri razkritji Slomšekovega spomenika visoka c. k. namestnija ni potrdila in je dala prav rekurzom čitalnice in ožjega odbora za stavljenje Slomšekovega spomenika. *) — Seidl-Gospodarjeva pravda zaradi žaljenja časti je skončana brez napovedane tožbe in razprave pred porotniki. Nasprotnika sta se pogodila med seboj in gosp. Seidl je tožbo vzel nazaj. — Med vojake odšli so v Bosno bogoslovci gospodje: Kotnik, Osterc, Cvetko, Kaš, potem kaplana Kukuvič in Frece in pa doktorand Napotnik. Tudi dr. Jožef Srnec v Celji je moral k vojakom iti in je svojo pisarno zaprl. — Svitli cesar so 200 gold. darovali za povečanje šole v Grižah pri Celji in 300 gold. za stavljenje nove šole v Cvetkovcih in Digošah pod Mariborom. — Mariborsko mesto je 1000 gld. odločilo za posojila ženam k vojakom poklicanih rezervistov 47. peš-polka Hartung, če zapuščene z otroci v Mariboru prebivajo.

Po „Slov. Gosp.“

Iz Ljubljane. — Živahno gibanje je bilo pretekli teden po Ljubljani, zlasti ob kolodvoru, zaradi prihajanja in odhajanja vojakov, potovajočih v Bosno. V petek nas je zapustil Hrvaški polk, ki je bival mnogo let v Ljubljani. Kako se je v tem času prikupil prebivalstvu, kazal je njegov odhod; velika množica meščanov je spremila brate Hrvate na kolodvor in se tu poslovila od njih, vojaki pa so odgovarjali z gromovitimi „živili Slovenci!“ — Vse polno je bilo občinstva na kolodvoru tudi v petek zvečer, ko je pripeljal iz Trsta se naš domači polk Kuhn, čegar vojaki so imeli vozove zeleno okinčane in iz rut napravljene narodne zastave.

*) Kako bo pa predrzni dr. Reiser poravnal to, da je motil tako lepo nasnovano slovesnost? Je li tak človek sposoben za župana biti, ki v strasti svoji ne pozna meje svoje blasti?! Vred.

stave. Z godbo je pridrdral vlak na kolodvor, naši fantje pa so kričali „živio“ in tisočerni živio-klici so odmevali v zbranem občinstvu. Da bi bilo mestno sta-rešinstvo narodno, gotovo bi jih bil slovesno sprejel tudi mestni zastop, al tako — — —! Ko so se vojaki napotili proti kolizeju, je njih godba zaigrala „Naprej zastava slave“ in zopet so se „živio-klici“ razlegali krog in krog, pozdravljaje domače sinove. Drugi dan, ker se je polk dopolnoval, ostali so v Ljubljani, kamor jih je prišlo obiskat veliko žlahtnikov iz kmetov. Zvečer je igrala polkova godba na kazinskem vrtu, poslušalo jo je sila veliko ljudi tudi v drevoredu. S posebnim navdušenjem so bile sprejete slovanske melodije, ki so se vsled gromovitega ploska morale po večkrat ponavljati. Nemčurji so kislega obraza molčali, pa kaj bodo revice, ker jih je premalo povsod, kjer se glasi narod! — V nedeljo zjutraj je odrinil prvi del iz Ljubljane. Ljudstva se je v kljub zarane ure zbralo sila veliko; tu pa je bilo videti različne, jako ginljive prizore. Tu je jemala stara mati slovó od svojega sina, tam solzila se mlada žena z otročičem na prsih svojega moža, tam so jokale sestre in neveste po bratih in ženinih — sploh vse bilo je tako ginjaivo, da je tudi čisto nepri-zadetemu gledalcu tesno bilo pri srcu. Zlasti smilile so se vsacemu zapuščene reve s kmetov, ki so vse objokane tavale domó, ko je vlak odšel. Prav tako se je godilo zvečer, ko je odšel še drugi del; ljudstva je bilo brez stevila, ki je voščilo odhajajočim srečno pot. „Srečno pot in kmalu se vrnite!“ kličemo našim možem in fantom tudi mi. Njim je blaga, sveta naloga z drugimi brati Slovani vred rešiti dolgo tlačene brate na jugu iz Turške pesti. Bodi jim pri tem vzvišenem delu sreča mila!

— (Odbor za obdelovanje močvirja), izvoljen po novi postavi, bil je sklican po c. kr. deželni vladi preteklo soboto 13. dne t. m., da nastopi svoj posel. Sešlo se je v pisarno deželne vlade svetnika pl. Fladunga razen 15 po postavi voljenih odbornikov in 4 namestnikov, tudi izmed 7 virilistov 5, namreč: Ljubljanski župan, zastopnik južne železnice, g. Fr. Kotnik, dr. J. Kozler in pa posestnik Ižanske grajščine grof Auersperg. — Po nagovoru vladnega komisarja pl. Fladunga, v katerem je konstatiral konec dosedanje večletne močvirske komisije, izročil je vso skrb za obdelovanje močvirja novo izvoljenemu odboru ter mu prepustil, da se v lastnem delokrogu konstituirá. — Vsled tega prevzame predsedstvo starosta odbornikov, stavbeni svetnik gosp. Fr. Potočnik, ki na kratko povdarja, da bi utegnili prav biti, volitev prvomestnika odložiti, dokler se ne reši več prašanj, še posebno pa tudi vprašanje zaradi odškodnine poslovanja predsednikovega in dotičnih stroškov. Temu nasproti povdarja dr. Poklukar, da kaže prvosednika in njega namestnika nemudoma voliti, ker so danes razen 2 virilistov vsi odborniki navzoči, — ker ima odbor mnogo mnogo posla, katerega ne more pričeti brez predsednika, in ker se bodo vsa praktična vprašanja, ki jih bo delovanje samo najbolje pokazalo, še le v teku časa rešila. — Ta nasvet je obveljal in po kratkem razgovoru bil je soglasno izvoljen za prvomestnika gosp. dr. Jos. Kozler, za njegovega namestnika pa gosp. Mart. Peruci. — Oba gospoda sta z zahvalo za jima skazano zaupanje izrekla, da hočeta sprejeti imenitni častni posel. Po zahvali izrečeni veteranu močvirskemu mestnemu ekonomu gosp. Podkrajšku, bil je sklenjen prvi odborov shod. — „Novice“ pa, ki se radujejo, da so bili po njih nasvetu izvoljeni odborniki, dostavljajo: „Bog daj srečo delovanju odborovemu, kateremu je izročena skrb za veliko zemljišče, katero njegovi posestniki še bolj ko drugi kmetovalci morajo obdelovati v znoji svojega obraza!“

— (Iz seje deželnega odbora 13. julija.) V podporo u bogim družinam, katerih očetje in redniki morajo vsled mobilizacije dom zapustiti in vojaško službo nastopiti, je deželni odbor 2000 gold. iz deželnega zaklada dovolil ter je s pritrjenjem deželne vlade izdal razglas za nabiranje podpor po vsej deželi, ki ga današnje „Novice“ imajo na prvi strani. — Predlogom krajnega in okrajnega šolskega sveta za definitivnost Štefana Tomšiča v učiteljski službi na ljudski šoli v Sodražici je deželni odbor pritrdil.

— Neki profesor Gustav Stanger pride za profesorja na gimnazijo Novomeško, prof. Kandernal pa gre iz Trsta na neko gimnazijo Dunajsko.

— Dr. Razpet ostane v Postojni, kakor smo že poročali, dr. Eržen mora v Črnomelj, iz Črnomelja pa pride dr. Pavlič v Litijo.

— (Zopet nekaj novega iz davkarij!) Davkarije namreč dobijo pomočnike, katerim je ime „davkarski tirjalci“ (eksekutorji) in ki bodo križem po deželi hodili iztirjevat cesarske davke. „Vradna „Laib. Zeitg.“ razpisuje ravnokar več tacihi služeb izprva z mesečno plačo po 35 gold., ki se čez 2 leti povikša na 40 pa tudi na 45 gold., razen tega dobiva tak „tirjalec“ tudi uradno obleko itd. Čas prošinj za razpisane službe, ki se imajo vložiti dotičnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu, je do 30. dne t. m.

— Kakor slišimo, namerava čitalnica naša, združena s „Sokolom“, kmalu napraviti „besedo“ v podporo revnih družin, katerih očetje so morali v Bosno.

— (Pobirki iz časnikov.) Ljubljanski butelj, po domače „Tagblatt“, poročaje o prihodu in odhodu našega domačega polka, koprní jeze, da ni bilo slišati ne enega „hoch“, pač pa so se čuli gromoviti živio-klici od vojakov in občinstva; zato jeze zelén pripné svojemu poročilu blizo to-le: „V Gradcu, na Dunaji, v Celji itd. so meščani svoje domače polke tudi pogostili, ne pa jih odpravili s suhimi „živijo.“ Kje so ostali ta pot narodnjaki?“ — Eh bien, butelj! Povsod so domače polke pogostili mesta, tudi Ljubljana je nekaj to storila. Zato očitaj ta greh onemu, ki ga je storil, očitaj ga mestnemu starešinstvu. Ko je zadnji pot prišel naš polk v Ljubljano, je takratni namestnik župana magistratni svetovalec Gutman, ko ni gospodovala nemčurska večina, skrbel za to, da so bili vojaki spodobno pogosteni.

— (V dobroznano štacuno v nekem trgu blizo Ljubljane) se koj brezplačno vzame mladeneč kakih 14 let star, slovenskega in nemškega jezika zmožen. Več pove vredništvo „Novic.“

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Berolinski 4tedenski kongres je pri kraju; v nedeljo je prišel grof Andrassy na Dunaj nazaj. O njem poročamo na drugem mestu več; tu le povdarjamo to, da zaradi Bosne stoji v zapisniku kongresnim le to, da si Turčija pridržuje, o izvrševanju dotičnih naredeb dogovarjati se z Avstrijo in Ogersko. Po takem je še vse megleno, kaj in kako bode s Bosno in Hercegovino.

— Na dnevnem redu stoji zdaj drug kongres, to je, kongres „federalistov“, o katerem pa je po razpravah časniških malo upanja, da se vresniči. Al bodi kongres ali ne, gotovo je to, da za Avstrijo je nastopil čas, da se rešiti mora slovansko vprašanje. Pravica popolnem enaka mora biti vsem narodom Avstrijskim ter nehati vsaka supremacija.

— Cesarjevič Rudolf gre čez 2 ali 3 tedne v Prago, kjer ostane več časa. To je zdaj gotovo.

Hrvaško. Iz Zagreba. — Deželni zbor je po kratkem zborovanju šel domú. Za vodstvo volitev poslancev ustanovil se je središčni odbor narodne stranke, v katerem delujejo gospodje: Mrazović, Kukuljević, Krešić, Šram, Lehpamer, Jakić, dr. Vidrić in Miškatović.

Iz Slavonije. — 2. dne t. m. je bila v Pakraški županiji taka strašanska nevihta z bliskom, gromom, viharjem in točo, da so mislili, da je sodnji dan. 23 oseb je težko, nad 150 pa lahko ranjenih, 18letno dekle je ubilo, čez 400 mrtve živine so našli na polji. V 5 vaseh je toča strehe večidel prebila; neizmerna je škoda pokončanega polja, sadnega in gozdnega drevja. Na večer istega dne imeli so tukaj zopet hudo uro z točo.

Iz Ogerskega. — Vse vrè sedaj v Magjariji o volitvah poslancev za državni zbor. Programov kandidatnih se razglša na cente: vsi pa dihaajo bratinsko ljubezen do Turčinov in bljuvajo žolc na ves drug svet.

Kongres je trajal natanko mesec dni. 13. junija se je sešel, 13. julija pa razšel. Vse vélike oblasti Evropske so se podale k temu shodu s ponosnimi nadami, a zdaj so vrnile se raznadene, nevoljne, polne skrbi. Mesec dni je bila pravda za kozlovo dlako. Iz vsega skup ni prišlo nič družega na dan, kakor zveza Turčiji z Angleško. O Turčiji se odslej ne bo več govorilo, ampak le o Angleški, katera je začela zdaj v Evropi to počenjati, kar počenja že dolgo v Aziji. Ta pritisek Angleški ni več samo v Aziji, tudi v Evropi se že čuti. Evropa je pač odprla oči in ušesa, ko je slišala, da pokroviteljstvo Turčije prevzame zdaj Angleška. Za plačo si je vzela otok Ciper in ga že zasedla. Ta otok so Turki vzeli Benečanom l. 1571; leži v srednjezemskem morji in je jako važna postaja za ladije. Iz tega se kaže prava politika Angleška, kakoršno gledamo že dve leti; ta politika je pa v poseben prid Rusiji. Zveza Evropskih vlad, katere se je Rusija najbolj bala, je razrušena, toraj mora prej ali pozneje priti med Rusijo in Angleško do vojske. Kakor pa zdaj stvari stojé, ni dvombe, da bi se Laška in Francoska ne vstopili na stran Rusije, ker je zasedba otoka Cipra po Angleški njima prav pest v obraz. — Po kongresu toraj Evropska štrana nikakor ni vravnana, marveč zmedena še bolj ko prej.

Kar se tiče grofa Andrassyja, se sliši zdaj, da gre Bosno in Hercegovino zasest le zaradi tega, da bi od te strani ustavljal se Magjarom nevarnemu zedinjenju Slovanov. Magjari so namreč nekaj v steblo Slovanov vpičen kol, katerega pa moč stebela vedno iz sebe potiska. Če bi bilo to res, bi zasedba Bosne in Hercegovine služila le Magjarskim namenom. Al mi tega ne verjamemo, kajti slovanske čete, ki so šle dol, ne bodo delale tlake Magjarom.

Po vsem tem je razvidno, da je pač Turčija popolnoma propadla, da pa vzhodno vprašanje še nikakor ni rešeno. Do zdaj so govorile le Nemčija, Rusija, Angleška in Avstrija, se bo videlo, kaj bode rekli še Laška in Francoska.

Žitna cena

v Ljubljani 10. julija 1878.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 9 fl. 10. — banaška 10 fl. 49. — turšice 6 fl. 20. soršice 6 fl. 80. — rži 6 fl. 34. — ječmena 5 fl. 63. — prosa 7 fl. 3. — ajde 5 fl. 85. — ovsa 3 fl. 41. — Krompir 2 fl. 50 kr. 100 kilogramov.